

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg er glad for ministerens positive tilsagn om at ville medvirke til at se på administrationen af disse adgangsbestemmelser. Jeg tror, at de fleste medlemmer af det høje ting fra deres lokale område har haft adskillige sager, som drejer sig om adgangsrettigheder. Det kan være små virksomheder, der ligger i tyndtbefolkede områder, som søger om en vis form for udvidelse. De har fået godkendt denne form for udvidelse ifølge by- og landzoneloven, men bremses på grund af disse meget restriktive bestemmelser, eller rettere sagt administrationen af disse bestemmelser i vejlovene.

Vi kunne nævne stribevis af eksempler både inden for det, vi traditionelt kalder byerhverv, og inden for landbruget, som jeg tror de fleste mennesker ville ryste på hovedet ad. En landbrugsejendom må f. eks. ikke have en hundepension. En så enkel og lille ting. En landmand, som måske har en vis uddannelse inden for revisionsverdenen, må ikke benytte sin adresse til en form for revisionsvirksomhed, hvor folk kommer og får udfyldt skatteskemaer. Og andre tilsvarende helt bagatelagtige forhold, som efter min opfattelse og efter mange andres opfattelse er behandlet helt urimeligt. Jeg er godt bekendt med, at man i ministeriet har overvejet visse ændringer, men det er altså stadig væk sådan, at de restriktive krav, man stiller, efter vores opfattelse stadig væk er helt, helt urimelige.

Jeg er helt enig i, at vi naturligvis skal varere tage de trafikikkerhedsmæssige forhold, men efter vores opfattelse er det altså meget, meget nødvendigt, at vi ser noget mere fleksibelt på den udvikling, som finder sted, og på de tilladelser og de dispensationer, som bør gives. Flexibelt først og fremmest af hensyn til, at de landsbysamfund, som vi af mange grunde ønsker at bevare og sikre udviklet, også skal have mulighed for en vis form for udvidet erhvervsaktivitet for derigennem at sikre, at der kommer nogle unge familier til landsbyerne, der kan sikre den lille skoles bevarelse, lokalbutikken osv. Der er sammenhæng i disse ting, og jeg håber ikke, at vejlovgivningen fortsat skal være den hindring, den er, for at en naturlig udvikling kan finde sted her.

Ministeren for offentlige arbejder (Kjeld Olesen):

Som jeg sagde før, mener jeg også, at vi i administrationen skal være så smidige som muligt. Men jeg vil bare gøre hr. Svend Erik Hovmand opmærksom på én væsentlig ting i den forbindelse. Hvad er det, der mange gange, for ikke at sige i langt de fleste tilfælde, har været drivkraften hos en mindre håndværksmester eller anden form for virksomhed til at flytte uden for det egentlige byområde for at slå sig ned? Det er mange gange ønsket om at erhverve et stykke jord, hvorpå man kan opføre en virksomhed eller flytte ind i en eksisterende til en pris, der er langt lavere end det, han skal give i et byområde.

Jeg vil bare lige sige til hr. Svend Erik Hovmand, at der er konsekvenser i dette. Det er det, jeg ofte står over for, når jeg får ansøgninger ind om at dispensere fra den afgørelse, der er truffet i øvrigt, altså lokalt. Det er den konsekvens, der består i, at har man først åbnet op, hvor er så argumentationen for så at sige nej til den anden og den tredje og den fjerde og den femte? Det er her, problemet ligger. Så kan vi tage en principdiskussion om det trafikikkerhedsmæssige og om planlægningen i øvrigt. Men inden vi begiver os ud i noget, skal vi altså lige tænke over, hvad konsekvenserne på længere sigt vil være, og en af dem vil være, at det vil blive forbasket svært at sige nej, når man først har åbnet for sækken her.

O.k., så vil jeg da føje til, at jeg har gået og funderet over dette, fordi jeg er tilhænger af, at så mange afgørelser, som det er muligt, skal træffes lokalt. Nu har jeg indtrykket af, og det kan lyde lidt halvuartigt, når jeg som minister siger det, at der er nogle her og dér, der ikke har fundet det alt for ubekvemt, at man kan sende en sag op til en minister, og så er det ham, der, om jeg så må sige, skal træffe en afgørelse, der ikke altid er lige populær. Men nu vel, jeg har gået og funderet over, om man skal tage skridtet og sige, at sådanne sager må være et lokalt ansvar. Det er kommunen, og det er amtet. Jeg er ikke kommet til vejs ende med mine overvejelser, fordi jeg allerede ved starten af dem kunne se konsekvenser i alt dette, men det vil jeg godt vende tilbage til.